

Dintr-un microcosmos

Alina Drăgan

Sunt atât de mică-n
Universul meu,
Și-i atâta zgomot,
Și mi-e atât de greu
Să-mi prefac toamna
Eternă-n curcubeu...
Sunt atât de mică
Și de neștiută
În taina mea
De umilă literă tăcută,
Care-și strigă tăcerea
În pustiirea sa abruptă,
Sau în cântecul acela
Singuratic
În care nu mai încap
Îndoieli, nici sminteli,
Nici cărări lăturalnice...
Sunt atât de mică
În lumea mea,
Și-mi deplâng condiția
Efemeră, austeră
Umilă, fericită
Și mahnită în toate
Ungherele ei...
Nici ea nu mai știe
De câte ori a zburat
Căzând, sau invers...
Nici ea nu mai știe
Cum să se mai umple
De sens...
Și, păcălită în orgoliu,
Se strânge-ntr-un cocon
De amăgire,
Sau de dezlipire
De sine...

Păcălită în orgoliu,
Zbor
Numai într-o muchie de
Aripă...
Fiindcă sunt atât de mică
În univers,
Iar în jurul meu totul

Se dezlănțuie în chip
Neînțeleș...
Ca-ntr-un fapt logic,
Dar invers...

Strig la mine de partea
Cealaltă a oglinzii
Dar mă aud doar
Îngerii care-mi șoptesc
Ca ar trebui să mă iert
Mai des...

Sunt atât de aprigă
În universul meu
Mic și grotesc...
Nu am loc de mine
Însămi în visele
pe care le nutresc...

Am nevoie de aer...
Am nevoie să iubesc
Și să MĂ iubesc...